

Somebody Said

Na druhý deň sme zorganizovali ten hlúpy večierok. Bola to vyčerpávajúca sobota – požičať si auto, nakúpiť alkohol, poodsúvať nábytok, aby sme v našej obývačke, ktorá bola mojou spálňou, mohli uvítať hostí. Megan a ja sme spolu obývali dvojizbový byt v ošarpanom trojbytovom dome na juh od kampusu, hoci naša nájomná zmluva bola na meno bývalého Meganinej sestry, ktorá tam nebývala od roku 1994 – čo znamenalo, že sme platili nájomné hlboko pod trhovou hodnotou, a aj to, že sme sa obávali upútať na seba pozornosť bytovej spoločnosti, ktorá tú nehnuteľnosť spravovala, preto sme sa nesťažovali na nefunkčnú rúru, na sprchu, z ktorej voda odtekala dvadsať minút, ani na dieru vzadu v šatníku, cez ktorú dnu nepopierateľne prerastal konár stromu. V porovnaní s internátmi to bolo nebo.

Večierok sa prelial cez prah nášho bytu a aj domu na chodník. Noc som strávila pohybom medzi skupinkami, smiechom na veciach, ktoré boli vtipné, a smiechom na veciach, ktoré vtipné neboli. Napálila som dokonalý party mix skladieb, ale, samozrejme, že ľudia si púšťali, čo len chceli, o polnoci som v chaotických hromádkach nedokázala nájsť svoje cédečko. Večierky som brala ako džob – treba to urobiť a basta. V prvom ročníku som bola lenivá spoločensky žiť – hovorila som nie, keď mi do dverí nakúkali hlavy, sobotné večery som venovala svojej zle načasovanej

posadnutosti Elvisom Costellom, ktorá ovládla moju predstavivosť a narobila mi presne nula priateľov medzi internátnymi spolubývajúcimi –, ale netešila ma drvivá samota, ktorá z tohto prístupu napokon vyplynula. Odvtedy som sa zubami-nechtami prebojovávala k normálnej vysokoškolskej existencii a bola som hrdá na to, čo som dosiahla: byť, jedno skutočné priateľstvo a pozoruhodnú masu zdedených cédečiek.

Deň po večierku sme v krátkych, opicou podfarbených úsekoch upratovali až do chvíle, keď sa u Megan mala začať jedna z jej neformálnych hodín jogy. Z nutnosti som sa pripojila, keďže hodina prebiehala v mojej spálni, a už som v hlave hľadala výhovorku, ktorou by som sa vyslobodila, keď som na našej verande začula kroky a potom rachot, s ktorým sa zatváralo tenké veko našej poštovej schránky. Prekročila som porozprestierané telá.

Cédečko bez obalu v našej poštovej schránke nieslo nápis „bez názvu pre Percy“ a pod tým bola načmáraná e-mailová adresa Joea Morrowa. Na chodníku bola tma. Dokázala som myslieť na jediné: Videl nás cez okno? Ostatné dievčatá v lesklých priliehavých legínach, mňa v teplákoch?

Keď som sa vrátila do obývačky, Megan po mne uprostred pozdravu slnku strelila zvedavým pohľadom. Zamrmlala som niečo o termíne seminárky. Joea som pred ňou nespomenula; vedela som, že by to odpísala ako nudné zaláskovanie. Vzala som si notebook a slúchadlá a rozložila som sa v kuchyni.

Joeova pesnička bola tichá, s kompletnou inštrumentáciou, naprogramovanými bicími, silným reverbom. Gitara trochu v štýle Elliotta Smitha. Text bol príjemne nejednoznačný, tematizoval klebety („Noc rozsvietili reči o твоjich rečiach“), zradu („Buďme Judáši, ty a ja, zistíme, kam to dospeje“) a hroziace sklamanie („Prebrala ma spomienka na možnosť najhoršieho“).

Pustila som si ju znovu. Nebola zlá, čo bol, prísne vzaté, zázrak. Jeho spev mal v sebe pozoruhodnú ľahkosť, ako keby mu stačilo otvoriť ústa a vypadla z nich nejaká krásna dokaličená

pravda. No sama pesnička mi pripadala prehnane premyslená, s vydretými slohami a celkom peknou melódiou, ktorá mi však vyfučala z hlavy, len čo sa skladba skončila.

Po niekoľkých vypočutiach som začala formulovať e-mailovú reakciu. A potom bublina pri jeho nicku na obrazovke zozelene-la. Joga sa skončila; dievčatá sa začali hrnúť do našej maličkej kuchynky, aby si naplnili fľaše vodou. Zhrbila som sa nad notebookom, aby som im nezasahovala do vzdušného priestoru, a pokračovala som. Instantné správy boli pre mňa nové médium, ale vedela som, čo treba: písať bez veľkých písmen a interpunkcie, všetko cool.

ileanpercy: ahoj.

joeymorrow: ahoj!

ileanpercy: tu je percy

joeymorrow: uz si si ju vypocula?

ileanpercy: hej a je super

joeymorrow: vdaka, myslel som, ze sa ti bude pacit

ileanpercy: skoda, ze nie je chytlavejsia

joeymorrow: ale slohy chytlave su, nie?

ileanpercy: sorry, nic extra – melodia sloh je cisty priemer

ileanpercy: a aj tak to znie prilis prespekulovane... nasilu?

joeymorrow: sakra

ileanpercy: ale tvoj spev je magicky, joe, a predrefren je krasny. mega krasny

ileanpercy: a vlastne neznies ako predrefren

ileanpercy: nie su tam velke zmeny. nic, rovnaka dlzka versov

ileanpercy: len zrazu nastupi lepsia melodia

joeymorrow: haha, a to neznasam predrefreny. len som to tak vyplul

ileanpercy: ak je toto len tak vypluta melodia, tak mas sialeny talent

joeymorrow: haha, ale skoda, ze je to len predrefren, na predrefreny kazdy kasle

ileanpercy: to si trepol somarinu, ale nieco mi napadlo... nedas melodi u predrefrenu do sloh?

ileanpercy: bolo by to chytlave

joeymorrow: a co so slohami?

ileanpercy: do kosa? boli totalne nudne

joeymorrow: tak ale to by bola celkom ina pesnicka

ileanpercy: ved si nechaj text, len pouzi tu druhu melodi u

joeymorrow: zaujimave

joeymorrow: spievam si to

ileanpercy: aj ja

ileanpercya: funguje to, vsak?

joeymorrow: neviem

joeymorrow: skusim to

ileanpercy: super

Okamžite po tom, čo som sa odlogovala, mi došlo, že som sa správala ako totálna krava. Tej noci som nespala, ale prehrávala som si v hlave záver nášho rozhovoru, bola to moja celoživotná vášeň, ktorú som si vždy ospravedlňovala ako produktívnu, hľadanie ponaučení do ďalších interakcií, hoci v skutočnosti som sa nikdy nepoučila. Takú nespavosť som si nepamätala od internátnych čias, keď som každú noc v hlave optimalizovala tisíc spoločenských momentov, ktoré som v každom kakofonickom dni bola donútená prežiť.

Napokon som prestala s recenzovaním samej seba a pustila som sa do formulovania ospravedlňujúceho prejavu. Mal byť neformálny, úprimný a maximálne skromný. Mala som v pláne